

define. Mortem dum tecum cogitas atque expendis, ne elato sis animo: adhuc enim modicum, & ad sepulturam defereris: & hæc improba actio quid tibi proderit? Infirmum, carissime, sustine: non enim, qui valet, tua opera indiget: nam scriptum est: *Non egent qui sani sunt medico, sed qui male habent.* Et, vos qui firmiores estis, imbecillitates infirmorum sustinete. Si virum magna potitum dignitate super terram confixeris, de hoc ne admireris: at magis suspicias illum, qui terrenam gloriam odit ac detestatur. Si in oculis tuorum fratrum, instar auri, purus apparueris, tu te ipsum ut vas inutile existima: & superbiam Deo & hominibus detestabilem vitabis. Monachus junior per cellas monachorum oberrans, non solum otium addiscit; sed etiam ut nugator & curiosus, multa loquitur, quæ non oportet: at qui vitam quietam in humilitate sectatur, diligitur. Cum fratre malam famam habente noli vinum solum bibere: neque immorigero homini applaudas: neque cum quoquam improperiis agas. Te ipsum castum ferva: fuge autem convivia, ne dolore affligaris in novissimis tuis. Si infirmus sis moribus, ne te ipsum alteri conjungas, cogitationis infirmitate detento. Hoc autem dico, non ut quempiam tamquam peccatorem abomineris, sed ne forte utriusque laborantibus ac male habentibus, accipias tu detrimentum propter illum, ille propter te. Si autem vales exhortari ac consolari alterum in Domino, accede, & mercedem invenies. Si fratrem peccantem aspexeris, & postero die eundem videris, ne ipsum ut peccatorem tecum reputes: ignoras enim, an te absente post lapsum bene operatus sit, & cum suspiriis amarisque lacrymis Dominum placaverit. Quare oportet ab aliis judicandis nos abstinere: decet autem unumquemque nostrum humiliare seipsum, secundum eum, qui dicit: *Quoniam iniquitates meae supergressæ sunt caput meum, & sicut onus grave gravatae sunt super me.* Omnia ligna silvæ condensæ non sufficient igni: & caro non saturatur requie. Timor Domini, paradisi deliciarum: ubi vero non est timor Domini, ibi vulpes habitabunt. Monache, si frater tuus oppugnatus profugerit ex monasterio, exierisque ad requirendum ipsum, illo reperto, pacifice responde ei: ut non dolorem addas super dolorem animæ ipsius, considerans te ipsum, ne & tu teneris. Si, carissime, artis medendi peritus sis, & morbis remedia adhibeas, prudentem ac vigilantem te præbe, ne forte dum alios curas, te ipsum male affectum demonstres. Audi Apostolum dicentem: *ne blasphemetur bonum nostrum.* Bona jecisti principia? bene perficere contende, ut mercedem plenam recipias. Domine uni-

monίων μὴ ἐπαύρου. ἔτι γὰρ μικρὸν, καὶ εἰσαχθήσῃ εἰς τάφον· καὶ ἡ κακοπραγία αὐτῷ τί σε ἀφελήσῃ; Ἀγαπήτε, βασάζετε τὸ ἀσθενῆ· ὁ γὰρ ἰατρὸς οὐ χρεῖαν ἔχει· χρεῖαν δὲ ἔχει ὁ ἀσθενῆς· καὶ ἡ χρεῖαν ἔχουσι οἱ ἰατροὶ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες· καὶ ὑμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνατούντων βασάζετε. Ἐὰν ἴδῃς ἀνδρῶν μεγάλης ἀξίας ἐπιτυχόντα ἐπὶ γῆς, μὴ θαύμαζε ἐπὶ τούτοις, ἀλλὰ θαύμαζε ἐπὶ τῷ μισῶντι τὸ ἐπίγειον δόξαν. Ἐὰν φανῆς ἐνώπιον τῶν ἀδελφῶν σου, ὡς τὸ χρεῖσιον, κατὰ μέρος, οὐ γῆλοσεν ὡς τὸ ἀχρεῖσιον σκεῦος· καὶ φθῆξῃ ὑπερηφανίαν μισοῦντι τὸν Θεὸν καὶ ἀνθρώπων. Νεώτερος μοναχὸς σπεύρομαι μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ φλύαρος καὶ σπεύρομαι λαλῶν τὰ μὴ δεόντα· ὁ δὲ ἡσυχάζων ἐν ταπεινοφροσύνῃ ἀγαπηθῆσεται. Μετὰ ἀδελφῶν ἔχοντας κακὴν φήμην μὴ πίνε οἶνον καταμίσας· μηδὲ πορσαρίζε ἀπαδευτῶν· μηδὲ οὐκ εἰδὶς τίνα. Σεαυτὸν ἀγνοῦν τῆρι· φεύγε δὲ τὰ συμπόσια, ἵνα μὴ ὀδυνώδης ἐπὶ ἐσχάτων σου. Ἐὰν ἴδῃς ἀσθενῆ πῶς τῶν ἀσθενῶν, μὴ συνάπτε σεαυτῶν ὡς ἀμαρτανῶν· ἔτι γὰρ οἶδας εἰ δρόπος σου εἰργασάτο τι ἀγαθὸν μετὰ τὸ πῶμα, καὶ μετὰ σενναμῶν καὶ ταικῶν δαιμονίων τὸ Κύριον ἐδυσώπησεν. Ὅσον γὰρ ἀπέχεσθαι τὸ κείναι τὸ ἕτερον· καὶ ἡ ἕκαστον ἡμῶν ταπεινὸν ἐαυτὸν, καὶ τὸ λέγοντα· ὅτι ἀνομίας μου ὑπερηφανίαν τὴν κεφαλὴν μου ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐδαρύνθησαν ἐπὶ ἐμὲ. Πάντα τὰ ξύλα ἔδρυμοδὸν ἀρκέσθαι τῶν πυλῶν· καὶ ἡ σὰρξ ἔκορπύνηται ἀναπαύσεως. Φόβος Κυρίου ὡς ἀσθενῆς τρυφῆς· τὸ δὲ ἀφοβίαν ἀλάπεκες κληρονομήσουσι. Μοναχῆ, εὖν τοσολεμπθεῖς ὁ ἀδελφὸς φύγη τὸν μοναστήριον, καὶ ἔξελθῆς εἰς ἐπιχρήσιον αὐτῷ, καὶ εὖρῃς, εἰρημικῶς ἀποκρίθητι αὐτῷ, ἵνα μὴ σπρωθῆς ἀλλοῦς ἐπὶ τὸ ἀλλοῦς τὸ ψυχῆς αὐτοῦ, σκοποῦν, σεαυτὸν μὴ καὶ σὺ πειρασθῆς. Ἀγαπήτε, εὖν ἐμπειρος ἴσῃ ἰατρικῆς, καὶ θεραπευθῆς, νηφάλιος γίνε· μηποτε ἄλλος θεραπεύων σεαυτὸν ἐμπαδῆ ἀποδείξῃς· ἀκείναι τὸ Ἀπὸστολὸν λέγοντος· μὴ βλασφημῆσθε ἡμῶν τὸ ἀγαθόν· ἔβαλες καλὰς ἀρχὰς, ἀγωνίζε καλῶς ἐκτελέσασαι, ἵνα μισθὸν πλήρη ἀπολάβῃς. Δέσποτα τὸ ἀπείνων, καρ-

Math. 9.
Rom. 15.

Psal. 37.

Rom. 14.